

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Introitus Jesu Christi in mundum comites habet circumstantias,
quæ clarè annuntiant Divinitatem illius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Introitus Jesu Christi in mundum comites habet circumstantias, quæ clarè annuntiant Divinitatem illius.

ARTICULUS II.

Dies sereni, splendida lumina, carmina lætitiæ, applausus in cœlum elati à populorum multitudine magnum adjicere possunt ornatum, augere decorem dum magnificus Magnatum cuius hujus mundi adornatur introitus. Sed omnia hæc nimis quàm vilia, nimium abjecta & indigna sunt magnitudine infinità Dei; tenebræ & silentium habent nescio quid sublimè & augustum, quod melius inserviat nobis ad horrendam sumè ipsius majestatem, quæ ineffabilis nobis est, & incomprehensibilis.

Silentium & tenebræ magis congruunt majestati Dei, quàm lumen & strepitus.

Hinc est, quod voluerit Deus, ut sanctuarium, quod videbatur velut particulare solum majestatis Dei super terram, collocatum esset in tenebris. Non erat permixtum nisi soli Sacerdoti magno illuc intrare, & hoc maxima cum reverentia & non absque tremebundo pavore: non audebat illuc aliquod deferre lumen, sed solum in manu thuribulum, quasi magis adhuc aucturus tenebras per fumum incensi. Non licebit ipsi ibidem vel unicum effari verbum, sed altissimum servabat silentium, ad percipiendum, an dignaretur Deus loqui sibi? Carmina laudum honorabant ipsum

in templo, & lampades ibi semper tenebantur accensæ, sed solum silentium & tenebræ honorare ipsum poterant in sanctuario templi, ad demonstrandum nobis, utrumque magis dignum esse homagium infinitatà majestate Dei.

Quando dare voluit legem suam populo per manus Moysis in monte, ipsum totum circumfundi voluit tenebris ac nubibus, quæ ipsius aspectum subtraherent populo, & magnam illi conciliarent reverentiam ergà majestatem hanc in caligine absconditam: *Erantque in eo tenebræ, & nubes & caligo.* Hæc ratione magnus cœli Deus conversatur & agit cum hominibus in terra; adeoque non solum nil parere debet admirationis, quod Jesus Christus ingrediens mundum elegerit sibi silentium & tenebras; sed potius hæc melius declarant nobis magnificentiam Divinitatis ejus.

Magnus Apostolus reversus est magna illa extasi, quæ elevatus fuerat in tertium cœlum, ad communicandum cum Deo de maximi ponderis negotio, conversione nempe gentium, quorum volebat ipsum esse Apostolum, aliud

Deut. 4.

Paulus reversus est tertio cœlo, dicit sibi loqui non licere, quid viderit.

I. Cor. 2.
v. 9.

aliud dicendum nobis non habuit, nisi quod *oculus non vidit & auris non audivit*, id est, tenebras & silentium, quibus suis obvolvatur raptus. Sed ecce tibi aliam extasim, quâ Filius Dei egressus extra se ipsum, per magnum bonitatis suæ erga nos excessum, dilapsus est in terram, quasi amoris patiens deliquium nostra inter brachia. Nonne melius dicendum sit de raptu hoc divino, quam de illo Apostoli Pauli. Nec oculi viderunt, nec aures audierunt. Oportebat silentium & tenebras obducere velamen reverentiæ & admirationis magnæ huic extasi Dei, quando venit ad nos.

Jesus Christus Si proto-parentes nostri, in-
venit quæres tuentes nuditatem & pudorem,
peccatorem quò præcipientes acti fuerant à pec-
absconditum cato, absconderunt se præ vere-
in tenebris. cundiâ, quando descendit ad
ipsum Deum in Paradisum terre-
stre, ad arguendum ipsorum

Gen. 3. v. 10. inobedientiam: *Vidi quod nudus
essem, & abscondi me;* Nonne putas,
quod simile quid hic accidat? Tota natura
abscondit se præ pudore, & involvit se
tenebris, erubescens videre nuditatem suam
& statum miserandum à peccatis suis
sibi partum & paratum, comparere non
audens ante oculos Majestatis Dei ad se
descendentis. Sed ipse plenus bonitate &
misericordia, quærit ipsam, ubi est, in
duplicatis nempe tenebris

tum ignorantia suæ, tum peccatorum suorum, non ut ipsam puniat, sed ut ipsi indulgeat; non ut expellat ipsam è Paradiso terræ, sed ut ipsam introducat in Paradisum cæli.

Verum quid multa? Id quod ^{silentium &} ostendit nobis altissimum sapien- ^{tenebras præ-}
tiam Dei consilium in mysterioso ^{dixit Scriptu-}
hoc silentio & hisce tenebris, ^{ra.}
quas comprehendere non possumus, est utrumque præparatum ab æternitate, velut sola & unica magnificentia, quæ digna erat introitu Filii DEI in mundum: Et hoc verbis expressis prædictum erat in Scripturis: *Dum* ^{Sap. 18. v. 15.}
medium silentium contineret omnia, & nox in suo cursu medium iter haberet, omnipotens sermo tuus, Domine, à regalibus sedibus venit. Oportebat nempe omnes mutescere creaturas, & suo privari verbo, præ admiratione hujus prodigii; oportebat illas suos claudere oculos, ut cæcò crederent modò, quod ipsis erat incomprehensibile.

Nescio, quid pluris æstimem, ^{Quid augu-}
vel has tenebras, vel hoc silen- ^{stius sit silen-}
tium. Tenebræ quidem, ut ve- ^{tium, an te-}
rum fatear, augustæ sunt & ma- ^{nebræ in in-}
gnificæ; sed universale hoc in- ^{troitu Filii}
mundo silentium habet nescio ^{Dei in mun-}
quid admirabile, ad honoran- ^{dum,}
dum introitum Verbi æterni in mundum, ubi ipsummet vult esse in silentio. Siquidem quid dicere potuisset totum universum, aspiciendo tam ingens prodigium?

H h

gium? nonne percelli debuisset stupore perpetuo, quo omnes suæ suspenderentur cogitationes, & omnia sua supprimerentur verba? Sanctus Basilius conformiter loquens huic oraculo Vatis Zachariæ: *Loquetur pacem gentibus*; ubi promittit, quod veniens Messias in mundum silentium impositurus sit quibuscunque tumultibus terrenis; affirmat, quod, sicut aquila conspecta universale imponit silentium omnibus aliis avibus, quæ vocem emittere non audeant in ipsius præsentia. Sic Verbum æternum Dei descendens in inferiorem hunc mundum obmutescere fecerit omnium ora ac verba hominum, & altissimum cunctis creaturis injunxit silentium:

S. Basil. Sermon, in Ascens. Dom.

Aquilâ advolante, inquit ipse, silentium indicitur aviculis; veniente è caelo, & in terris nascente Christo (verâ aquilâ) siluere Duces & Reges, siluere arma.

Silentio igitur, & non strepitu cantus sui agnoscit grex pennatus aquilam pro rege suo, ipsique sua exhibet, & reddit homagia: sic etiam venerabundò silentio, & non infirmò verborum lenociniò tota natura humana homagium reddere debebat Verbo æterno, quod omnium verborum Rex est, cum solum id sit, quod dignè enuntiare possit magnitudinem Dei. Profundum silentium, quod proficitur ex

admiratione ineffabilium harum excellentiarum, & sincerâ cognitione impotentia nostræ loquendi de ipso, dignissimorum hominiorum est unum, quod præstare possimus Majestati ipsius.

Quantas videre est animas præstantes, præscipio infantis JESU advolutas, quæ maximo cum fervore desiderantes honorare humanam ipsius nativitatem, modo quo potuerint perfectissimo, altissimo defixi manent silentio, quin vel unicum effari possint verbum. Admiratio suspendit ipsarum animum, amor accendit ipsarum cor, ipsarum oculi effundunt suavissimas charitatis tenerrimæ lachrymas, dum intuentur illas ex oculis amabilis hujus infantis dimanantes: nihil est, quod ipsas non demulceat, non summè oblectet; sed impossibile illis foret, unicum verbum, vel interius vel exterius enuntiare.

An dicas, quod profundum illarum silentium minus honoret infantem JESUM in mysterio nativitatis suæ, quam strepitus exterior aliarum, quæ hymnis & canticis conantur revereri ipsum? si igitur silentium alicujus animæ particularis majori afficiat honore introitum Filii DEI in mundum, quam verba plurium aliarum; nonne fatearis quoque universale silentium totius mundi, in instanti, quò suum fecit introitum,

troitum, maximum & dignissimum fuisse homagium, quod poterat ipsi exhibere?

Cur bonæ animæ ament silentium & solitudinem?

Haud obscure video, desuper inquit hospes noster, si ita res sumatur, contineri quidpiam magni & augusti in hoc silentio, & in his tenebris, quod non omnes observant: hinc non miror, quod pleræque animæ devotæ silentium quærant & tenebras, ad familiariter agendum cum Deo in oratione sua. Sed plebs hominum tam spiritualis non est, ut refulgere videat majestatem Dei in tenebris, & resonare audiat ipsius excellentias in silen-

tio; optarent ipsi quidquam magis exploratum sensibus, magisque suæ accommodatum ruditati congenitæ, quo imprimeretur sibi cum metu reverentia Deo debita.

Difficile est persuadere nobis aliquam excellentiam, quam non videmus; quando intuemur nonnisi vilitates abjectiones, infirmitates, palpabiles & manifestas, quæque cum excellentia subsistere non possunt. Jam nil aliud quasi video, nisi has in modo, quo Jesus Christus ingredi voluit in mundum. Ah! quænam sunt illæ, reposuit Ecclesiasticus.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus usus est supremo Monarchâ in terris regnante, quando mundum suo consecravit introitu, velut suo Cæroniario, ad manifestandum nobis, quod Deus sit.

ARTICULUS III.

AN negare potes, inquit ipsi hospes, quod Christus Jesus, nascendô obtrinxerit se actione quâdam servili, quod procul abest à majestate alicujus Monarchæ solemnem cum pompa suam celebrantis invectionem? Siquidem Evangelium nos docet, quod Cæsar Augustus, qui tunc dominabatur mundo, publicaverit edictum in toto suo imperio, quo omnes ipsius subditi ob-

co, unde suam trahebant originem, omnes sua dare nomina, & insuper certum aliquod pendere tributum. Jesus Christus adhuc conclusus in utero Matris in Bethlehem, eò quod fuerit de familia Regis David, qui in parvo hoc loco fuerat natus. Vadit igitur obtemperatum Principi, antequam ipsius nasceretur subditus; & Joseph, qui ipsius censebatur parens, dato suo nomine,

H h 2

fol-

Videtur Jesus Christus ingrediens mundum comississe opus servile.

Luc. 2.